

Kilte overheerst kolder

De vrek zet aan tot lachen, maar is beslist geen dijenkletsjer. Zeker niet in de moderne bewerking van Toneelgroep Amsterdam (TGA). Molières komedie uit 1668 had toch al een gemeen randje, dat nu onder regie van Ivo van Hove nog wat verder wordt aangescherpt.

TGA plaatst de eeuwenoude klassieker zonder veel omhaal in het nu. Daar komt het gezelschap goed mee weg, omdat het thema tijdloos is en ook andere overeenkomsten met de hedendaagse werkelijkheid zich moeiteloos aandienen. De kijker krijgt ze niet ingewreven, maar mag die parallellen zelf trekken.

Verknocht

De gierige en wantrouwige Harpagon (Hans Kesting) is in dit stuk verknocht aan zijn geld: niet om 't te laten rollen, maar om het op te potten en te vermeerderen. Zijn dochter Élise (Hélène Devos) en zoon Cléante (Eelco Smits) ziet hij vooral als een aanslag op zijn portemonnee. Al hoopt hij ook de familiekas te spekken met hun gearrangeerde huwelijken.

Hoewel hun harten naar anderen uitgaan, heeft hun vaders geldzucht ook zijn kroost vergiftigd. Van het uitzicht op zijn rijkdom kunnen zij maar moeilijk afscheid nemen. Onvrede over de door Harpagon gedicteerde huwelijken, diens eigen keus voor de mooie en veel jongere Marianne (Isis Cabolet) en haar voorkeur voor zijn zoon Cléante zorgen vervolgens voor allerlei kolderieke verwickelingen. Toch blijft daarbij de relationele kilte overheersen.

In een transparant decor, ontsierd door weinig functionele rommel, domineren flikkerende beeldschermen en andere elektronica. Net als de alom aanwezige communicatiemiddelen dienen ze vooral als excuus om echte gesprekken uit de weg te gaan.

Hans Kesting, die met zijn rol als Harpagon zijn 25-jarig toneeljubileum viert, heerst met harde hand in deze moder-

ne jungle. Kesting is een gevaarlijke Vrek, omdat van alles wat hij doet een subtiele fysieke dreiging uitgaat. Zelfs zijn allervriendelijkste glimlach kan elk moment een grauw worden, zijn omhelzing een wurggreep. De acteur combineert dat met een uitstekende timing en een komische uitvergroting die net binnen de perken blijft. Hij krijgt daarbij goed tegenspel, onder meer van Marieke Heebink als koppeelaarster en van Hélène Devos als zijn geraffineerd kokette dochter.

Sommige scènes worden in deze versie van *De Vrek* wat te lang uitgesponnen en dat lijkt ook aan het einde het geval. Toch is juist de kalmte en onderkoeldheid waar-

mee Harpagon de trieste balans van zijn leven opmaakt dan wél op zijn plaats. Net als de manier waarop hij vervolgens – zonder dramatisch misbaar – zijn conclusies trekt.

Marco Weijers

★★★★☆

Voorstelling: 'De vrek' van Toneelgroep Amsterdam; **regie:** Ivo van Hove; **auteur:** Molière; **vertaling:** Gerardjan Rijnders; **decor & licht:** Jan Versweyveld; **kostuums:** Wojciech Dziedzic; **muziek:** Roeland Fernhout, Marc Meulemans; **spel:** Hans Kesting, Hélène Devos, Eelco Smits, Marieke Heebink, Alwin Pullinckx, Leon Voorberg, Isis Cabolet, Fred Goessens, **gezien:** Stadsschouwburg, Amsterdam; info: www.tga.nl.

*Jubilerende
Hans Kesting
gevaarlijke
'Vrek'*

KUNST & COLLECTIE

De blues is een slechte gewoonte

Verkoop zelf je huis!

• *De 'Vrek' Harpagon (Hans Kesting) sleurt zijn dochter Élise (Hélène Devos) over het toneel: tekenend voor hun niet florissante relatie.*

FOTO: JAN VERSWEYVELD